

SUPLEMENT
LI 175 setembre 2021

LLUITA
INTERNACIONALISTA

**AFGA
NISTAN!**

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

Confrontar el Solidaritat amb e

Les imatges dels avions nord-americans rodejats a les pistes per centenars d'afganesos, feien recordar la fugida desesperada dels EUA del Vietnam. L'atemptat de l'ISIS-K que provoca més de 170 morts, 13 d'ells soldats nord americans, afegeix dramatisme a un Biden acorralat a preguntes incapaç de justificar el desastre de la retirada. Els seus aliats de l'OTAN també s'apunten a la crítica. La desfeta del pla nord-americà després de 20 anys d'ocupació i de més de 2'3 de bilions de dòlars gastats, se suma a la retirada d'Iraq, l'altra invasió americana d'aquest segle. Diners que mai van tenir l'objectiu de treure al poble afganès de la cua de les nacions més pobres del planeta. El retorn al poder dels talibans, amb qui Trump negocià el febrer de 2020 la retirada, afegeix més dolor a les condicions del poble afganès i de les dones en particular. I l'Europa fortalesa ja es blinda davant d'una nova onada de refugiats.

La desfeta de l'imperialisme

L'imperialisme deixa, després de 20 anys d'ocupació, un país de runes i la incapacitat d'assegurar un règim tutelat. L'ocupació es tanca amb prop de 250.000 morts.

Els 2'3 bilions de dòlars gastats per l'imperialisme en l'ocupació correspondrien a 65.700 dòlars per habitant (prop de 56.000 euros) Una xifra enorme si la comparem amb el salari mínim de 5.500 afganis (poc més de 55euros/mes), i un sou mitjà de 176euros•/mes. Cert que les dones i les nenes van recuperar espai després del govern

talibans del 1996-2001. Però la població sota el llindar de pobresa s'ha més que duplicat sota l'ocupació, arribant al 78% (després de les darreres sequeres i pandèmia). Un dels països més pobres del món. Mentre, les hectàrees de rosella destinades a la producció de l'opi i heroïna creixien de les 8.000 a 2001 a les 263.000 el 2018: suposen en 10% del PIB, i prenen terres per conreus essencials (veure

les principals indústries militars nord-americanes s'han fet d'or en la guerra i han multiplicat el seu valor.

La resta d'imperialismes, inclòs l'estat espanyol (veure requadre) han tingut un paper de comparsa. Ho va ser Aznar a l'inici, i després els governs de PSOE i PP, fins el darrer de coalició PSOE-IU/Podemos. El mateix paper que han tingut a la retirada.

gràfics en última pàgina). també han crescut fortament la producció d'efedra, planta base de l'elaboració de les metamfetamines.

Aquestes xifres expliquen bona part de l'esfondrament del règim titella: un govern dominat per antics criminals de guerra, niu de corrupció i repressió mentre la misèria s'estenia arreu. Forçada a escollir entre l'ocupació o els talibans, una part important de la població no veu altra sortida que la fugida: un de cada 10 afganesos/es és refugiat fora de la seva terra.

Però no tothom ha sortit perdent en el desastre afganès,

EUA veu com es debilita la seva posició a l'Àsia Central, com abans a l'Iraq. El gendarme mundial del capitalisme no és capaç d'assegurar ordre. En aquest context Rússia, la Xina, l'Iran o Turquia – a més d'Aràbia Saudita- es proposen per ampliar la seva influència i –si la situació s'estabilitza- posen els seus ulls en les zones riques en minerals (ferro, coure, liti, cobalt...), animats a invertir pels talibans.

Kabul no es Saigon

La dimensió de la desfeta nord-americana debilita Biden, quan encara no ha complert un any de presidència.

govern talibà.

Is i les refugiades

Lamentablement i malgrat la derrota i algunes fotos ho recorden, Kabul no és Saigó. Són dues derrotes militars de l'imperialisme nord-americà, però una com a resultat del moviment heroic del poble Viet-

nam, ja el 2018, i ho concreta en l'acord de Doha de febrer 2020 amb els talibans. És el pacte que segella la derrota, i l'entrega del poder als talibans, s'alliberen 5.000 presos fonamentalistes, inclosos alguns dels seus

ministres, molts d'ells antics criminals de la guerra posterior a la derrota de la URSS al país, el 1989, vivint en luxosos palaus a Kabul. Tota la política de l'imperialisme es va concentrar en armar i entrenar un exèrcit afganès que s'ha desfet com un terròs de sucre. Per què? Perquè ningú, ni soldats ni civils estaven disposats a morir per aquest govern. Es així com el 15 d'agost els talibans es van fer amb el control de Kabul sense cap resistència.

Contra el règim reaccionari dels talibans

Els talibans són també un resultat de les intervencions imperialistes a l'Afganistan. Els anys 80 es van formar milícies populars per combatre la invasió de la URSS. Eren els anomenats *mujahidins*, que aleshores van gaudir del suport polític i militar dels EUA contra l'enemic soviètic: eren els *freedom fighters* (lluitadors per la llibertat) que es veien a les pel·lícules de Rambo. Després de la retirada de les tropes russes, i un cop derrocat el govern al qual donaven suport el 1992, va començar una cruenta guerra civil entre les diverses faccions de *mujahidins*, que van cometre tota mena d'atrocitats i van provocar una gran destrucció del país. En aquest context van néixer els talibans, fundats pel mul·là Omar, el 1994, amb els estudiants de les *escoles coràniques deobandis*¹, de matriu ultraconservadora, la majoria orfes o desplaçats per aquelles dècades de guerra. Molts combatents mujahidins islamistes, decebutos pel comportament i la corrupció dels seus líders van passar-se als talibans, que es van convertir en una milícia més en la guerra

nam, malgrat la seva direcció burocràtica estalinista, que va avençar en l'expropiació de la burgesia i alhora d'un enorme moviment de masses mundial contra la guerra, també amb molta força dins dels EUA. Aquests dos factors han estat absents en el cas de l'Afganistan i una força contrarevolucionària com els talibans han ocupat el buit que deixa l'esfondrament del règim i la retirada imperialista.

És aquesta correlació de forces entre les classes el que ha permès a l'imperialisme acabar pactant la seva retirada de l'Afganistan. Marxar del país ho havien promès tots els presidents demòcrates i republicans des d'Obama, Trump i finalment Biden. Uns i altres van anar endarrerint la decisió conscients que no podien deixar al darrere un govern i un règim estable.

Va ser finalment Trump qui decideix posar-hi fi. Ho planteja

dirigents, i es deixa de banda el govern titella d'Ashraf Ghani que ni tan sols és present a la signatura.

L'imperialisme no esperava aquesta materialització de la retirada, l'avenç dels talibans fulminant i l'esfondrament absolut del règim afganès d'ocupació. La retirada s'havia de fer efectiva el maig, però Biden planteja ajornar-la al setembre. Els talibans no havien d'esperar, podien iniciar les negociacions posteriors amb una posició de força i eliminar el govern titella. És l'imperialisme qui ha acabat entregant el poder als talibans després de 20 anys de guerra.

Si l'exèrcit afganès no ho ha impedit és perquè el règim de l'ocupació no tenia cap mena de legitimitat als ulls de la majoria d'afganesos, que tenen un vida miserable i veien els seus

Estat espanyol:

20 anys de comparsa del Pentàgon

Més de 27.000 militars espanyols han participat en l'ocupació de l'Afganistan, primer sota l'ISAF (Força Internacional d'Assistència i Seguretat, 2001-2014) creada pel Consell de Seguretat de l'ONU, i després sota el comandament directe de l'OTAN. 102 soldats espanyols morts. I una despesa calculada en 3.638 milions d'euros.

El 27 de desembre de 2001, el govern de José María Aznar donava llum verd a la participació de 485 militars a l'ISAF. El 2004, després dels atemptats de març a Atocha, el PSOE guanya les eleccions amb la promesa de la retirada d'Iraq. Obligat a fer-ho i provocant la indignació de Bush, José Luis Rodríguez Zapatero «ho compensa» amb un augment de tropes a Afganistan. Aleshores teoritza la guerra «bona» en el marc de la legalitat internacional i autoritzada per l'ONU, en contraposició a la guerra «dolenta» de l'Iraq. En el debat parlamentari rebrà ampli suport: 302 vots a favor, 10 en contra (els 5 d'IU-verds, 1 EA, 2 BNG i 1 Nafarroa Bai i un diputat socialista) i una abstenció. A la vegada el Congrés autoritzava el desplegament de la Guàrdia Civil a Haití, en aquest cas també amb el vot favorable d'IU-Verds. Es desplegaran a l'Afganistan fins a 750 militars.

Amb l'arribada d'Obama en el 2009, el desplegament militar espanyol escalarà, fins als 1.521 de 2011, xifra màxima. En el segon mandat de Rajoy fins als 77 del 2016. Amb El Govern PSOE-IU/Podemos arriba a 159 aquest 2021.

20 anys després, la suposada guerra «bona» i «legítima» contra el terror, per fer restablir els principis de la «legalitat internacional» i de la democràcia com deia Zapatero, es posen en evidència. Com a la retirada, l'estat espanyol ha estat un comparsa al dictat del gendarme nord-americà.

de tots contra tots. Fins que es van imposar perquè la gent els va veure com l'única alternativa al caos i la destrucció del país.

El règim talibà va ser una dictadura burgesa sota la forma d'un emirat islàmic, que feia la interpretació més reaccionària de la xaria, com es fa a l'Àrabia Saudita o Qatar: les dones tancades a casa, càstigs corporals, prohibició de la cultura o la música... I res no fa pensar que vint anys després hagin canviat.

El 2001 els EUA de George Bush van envair l'Afganistan, en represàlia pels atacs d'Al-Qaida de l'11 de Setembre. El mateix Biden ha reconegut ara que aquella guerra no tenia com a objectiu ni millorar la situació de les dones ni portar la democràcia a l'Afganistan, sinó evitar més atacs al territori nord-americà. L'objectiu era acabar amb el règim dels talibans perquè deixessin de donar cobertura a Al-Qaida, matar el seu cap Bin Laden i destruir l'organització *ihadista*. Però la guerra contra el terror, que es va ampliar dos anys més tard a l'Iraq (amb el fals pretext de les armes de destrucció massiva però en realitat per controlar els seus pous de petroli i donar un nou aire a la indústria militar en plena crisi econòmica al cor del capitalisme) va alimentar encara més els greuges a la regió: no només no es va acabar amb Al-Qaida sinó que es va donar lloc a l'Estat Islàmic, que modernitzaria els mètodes del terrorisme salafista.

Després de 20 anys de guerra, el cicle es tanca amb la retirada nord-americana i el retorn dels mateixos talibans al govern de Kabul, als quals l'imperialisme ha acabat entregant el poder.

Hem denunciat el paper reaccionari dels 20 anys d'ocupació imperialista i ara cal enfrontar les conseqüències d'aquesta intervenció: la dictadura reaccionària dels talibans. Tot el suport al poble afganès i en particular a les dones en la lluita contra el govern dels talibans. Denunciem tot intent de legitimar-lo com ha començat a fer la Casa Blanca i la Unió Europea.

L'Europa fortalesa es reforça

El canvi de règim arriba quan ja molts afganesos i afganeses han estat forçats a marxar de

intervenció nord-americana, comencen amb la retòrica del blindatge. Grècia ha completat una tanca ultra sofisticada la frontera terrestre amb Turquia (que ja acull més de quatre milions de

afganeses, quan durant anys els han maltractat descaradament. Hem vist com les seves criatures morien ofegades a l'Egeu, les pallisses a mans dels policies a les fronteres de Sèrbia o com Alemanya, França, Holanda, Àustria, Itàlia o Grècia feien deportacions massives sense cap escrúpol a l'Afganistan, negant l'evidència d'una guerra en què ells mateixos participaven. Les situacions més brutals de discriminació i racisme les hem vist als camps de refugiats europeus amb els i les afganeses.

Agost 2021: aeroport de Kabul durant la retirada

casa: 2,2 milions als països veïns (sobretot el Pakistan i l'Iran) i 3,5 milions com a desplaçats interns dins del país. Mig milió han fugit del país entre gener i agost abans de l'entrada dels talibans. Centenars de milers més intenten desesperadament sortir del país.

Com sempre, encara que la crisi es produeix als països veïns, els estats europeus, amb molts més recursos i co-responsables de la

refugiats sirians), Turquia ha reforçat la vigilància a la frontera amb l'Iran. La UE ja ha dit que haurà de parlar amb els talibans, mentre els seus estats han deixat enrere milers d'afganesos i afganeses que hi han treballat tots aquests anys d'ocupació i que ara poden patir les represàlies dels talibans

És terrorífica la hipocresia amb què els governs europeus parlen ara dels i les refugiades

L'Europa fortalesa es torna a posar en evidència davant les conseqüències d'una guerra en que ha participat. El problema no és només el retorn dels i de les afganeses més involucrades en la col·laboració sinó dels drets de qualsevol persona per cercar un lloc en el que poder treballar i viure. **Per això defensem el dret universal a la lliure circulació i denunciem que les lleis d'estrangeria no són sinó un instrument per sotmetre a l'explotació laboral desenes de milers de treballadors i treballadores.**

Notes:

¹ *Deobandis*: Corrent sunnita

Fem costat a les dones de l'Afganistan contra el règim talibà

Després de vint anys d'ocupació, els Estats Units es retiraren derrotats de l'Afganistan. Un nou fracàs de l'imperialisme en el seu paper de «gendarme mundial» deixa un país en ruïnes. El poder ha quedat en mans dels talibans, un moviment polític religiós islàmic ultrareaccionari. Un monstre originàriament creat pel mateix imperialisme que en els anys vuitanta els va finançar per a fer una guerrilla contra la invasió de l'ex-URSS. Després de derrotada la invasió soviètica i caiguda la URSS, els Estats Units i el Pentàgon van perdre el seu control.

defensar la bandera afganesa el dia de la independència nacional dels anglesos i van ser reprimits pels talibans.

Les imatges de dones desesperades al costat de les seves filles intentant fugir a l'aeroport de Kabul no deixa de commoure al moviment de dones del món sencer, que ens solidaritzem amb la resistència afganesa al règim talibà. Les que intenten fugir ho fan perquè encara és present el record de quan van governar els talibans en la dècada dels anys noranta aplicant una interpretació radi-

intervenció que ha expulsat de les seves cases a milions de persones afganeses i davant les quals la Unió Europea ha tancat les seves fronteres sistemàticament, externalitzant en altres països, com Turquia, el control migratori i condemnant a milions de persones en camps de refugiats amb condicions de vida infrahumanes. A les persones que han aconseguit ingressar, se'ls neguen els drets fonamentals per a poder-les explotar encara més. De fet, portaveus de l'imperialisme com el president de França, Emmanuel Macron, va advertir que el seu objectiu és frenar l'evident augment del flux migratori cap a Europa.

Denunciem i rebutgem aquesta política i defensem l'obertura de fronteres amb plens drets. Per tot això és evident que la solució per les dones, en particular, i pel poble afganès, en general, no ve del costat de l'imperialisme nord-americà que va envair i va destruir el país. Però tampoc del costat dels talibans i el seu moviment fonamentalista i misogin.

Quan els talibans van governar entre 1996 i 2001, van imposar una dictadura burgesa islàmica, un govern teocràtic brutalment repressiu en primer lloc contra les dones. Ara els talibans pretenen acabar de liquidar les llibertats parcials del poble i els drets de les dones que seran defensats per gran part del poble afganès, especialment a les ciutats, per les dones i per les diverses ètnies que poblen el país. Milers han sortit als carrers, per exemple, el 19 d'agost per

cal de l'Alcorà en la qual, a les dones, se'ls prohibia sortir al carrer sense acompanyament d'un home i sense el burca (que les cobreix del cap als peus) o la impossibilitat d'estudiar o treballar fora de la llar, entre altres atrocitats.

En vint anys d'ocupació imperialista, tant els Estats Units com l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN) han bombardejat el territori matant civils i vulnerant sistemàticament els drets humans. Una

Amb el control militar en tot el país, el moviment islamista talibà es proposa establir un Estat teocràtic sota la seva interpretació ultrareaccionària de l'Islam i de la xaria, que denominaria l'Emirat Islàmic de l'Afganistan. Amb l'ús instrumental d'una religió, imposaria una reculada en les llibertats i drets de les dones afganeses, que reforçaria l'opressió i la desigualtat pròpia de les relacions socials patriarcals del capitalisme. Amb l'impediment del treball fora de la casa, la prohibició de mostrar alguna part del seu cos o usar maquillatge, parlar o riure en públic, la no participació en activitats

minimitza i fins i tot justifica els abusos sexuals, s'oposa al reconeixement del treball reproductiu i ridiculitza la repartició igualitària del treball de cura i l'abandó patern.

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI) fem una crida al conjunt del moviment internacional de dones a acompanyar aquesta lluita i envoltar-la de solidaritat perquè triomfi contra la dictadura teocràtica i contra tota ingerència imperialista.

#TotesSomAfganes

20/08/2021

*Dones de la
Unitat Internacional de
Treballadores i Treballadors –
Quarta Internacional (UIT-QI)*

esportives, entre altres que ja van ser implementades quan van governar anteriorment.

Creiem que la resposta de les dones afganeses no es farà esperar davant el control sobre les seves vides, treballs i cossos. Valorem l'organització i la protesta amb manifestacions i marxes en rebuig a la pèrdua de les seves llibertats i drets que s'enfronten amb una valentia admirable a la presència armada de milicians del règim talibà que vigilen els carrers i estan encarregats d'imposar el nou ordre ultrareaccionari. Fem una crida a la solidaritat internacional amb les dones i amb tot el poble afganès en la seva lluita contra el nou govern per a impedir que es torni a la repressió dels anys noranta i per a aconseguir la seva independència, igualtat i llibertat. Sabem que solament amb un govern de la classe treballadora que avanci al socialisme amb plens drets es podrà garantir veritablement la llibertat del poble afganès, per a les dones i les dissidències.

ultrareaccionària en contra de les dones, que nega el caràcter polític de la violència de gènere, qüestiona i anul·la l'educació sexual i reproductiva, desestima la discriminació laboral per raons de gènere, rebutja la legalització de l'avortament,

Com a feministes socialistes donem suport a tota forma de resistència i d'organització de les dones afganeses contra els talibans. La lluita de les dones afganeses també és la nostra lluita. Denunciem que la ultradreta i la dreta en diferents països d'occident mantenen un sòlid suport a moviments religiosos fonamentalistes evangèlics i catòlics que desenvolupen una política patriarcal

La diputada Mònica Schlotthauer d'Izquierda Socialista -secció argentina de la UIT-QI-, a l'acte realitzat per IS amb l'agrupació *Mujeres Isadora* en solidaritat amb les dones afganeses, va fer públic que **demanaria al govern argentí que no reconegués al govern talibà.**

En el mateix sentit, els proposarem a les diputades de la CUP-G i a la *CUP-Per la ruptura*, ho exigeixin al govern PSOE-UP.

La guerra més llarga, per a què?

George W. Bush va engegar la guerra contra l'Afganistan el 7 d'octubre de 2001, sota el cop dels atemptats de l'11 de setembre als Estats Units amb un triple objectiu declarat: destruir les bases d'Al-Qaida, matar Bin Laden i derrocar el règim talibà. Vint anys després els Estats Units es retiren de l'Afganistan havent complert només el segon objectiu i entregant el país als mateixos talibans, amb un acord polític signat a Qatar el febrer de l'any passat. Enrere queda tota la retòrica d'exportar les llibertats i la democràcia al món i combatre el fonamentalisme islamista: tal com reconeixia Joe Biden fa uns dies, «la nostra missió a l'Afganistan mai no va ser construir una democràcia, sinó evitar atacs terroristes contra sòl estatunidenc». És una desfeta militar i també política del projecte imperialista d'imposar un «nou ordre mundial», amb un total acatament polític i econòmic dels dictats de la Casa Blanca. L'Afganistan torna ara a la casella de sortida i l'èxode de població afganesa al que estem assistint demostra la por de la població a tornar als anys més foscos del règim ultrareaccionari que els va sotmetre en la segona meitat dels anys noranta.

El cost humà de la guerra, oficialment, és de 171.000 morts, entre els quals gairebé 50.000 civils afganesos, 60.000 policies i soldats afganesos, 52.000 insurgents afganesos, 2.400 soldats estatunidencs (i 3.800 contractistes d'empreses de defensa) i més de 1.000 soldats dels països aliats. El cost econòmic per als Estats Units es compta amb xifres que tenen dotze zeros: 2,26 bilions de dòlars (és a dir uns 300 milions de dòlars diaris).

Les raons del fracàs

Si el pla de l'imperialisme era derrocar els talibans per establir a l'Afganistan un govern titella que impedís que el país fos una base per a organitzacions jihadistes, el fracàs no pot ser més majúscul. Els talibans són amos i senyors del territori, com han deixat ben clar precipitant la caòtica retirada nord-americana i imposant la seva llei: abans que s'hagués retirat l'últim soldat nord-americà ja havien dictat la segregació per gènere de l'ensenyament universitari i la majoria de gent que els podia

crims en la guerra civil que va succeir a la derrota de la invasió soviètica a finals dels anys vuitanta (veure article en aquest suplement) i que es van enriquir ostentament amb els diners invertits des de Washington i els seus aliats occidentals. Els talibans es van replegar al Pakistan, aliat dels Estats Units que sempre els ha donat cobertura i només havien d'esperar el seu moment, mentre amassaven milions gràcies al narcotràfic, que no han deixat de controlar en el principal exportador mundial d'opi. L'exèrcit afganès depenia del suport aeri dels Estats Units

plantar cara ha hagut de marxar del país o amagar-se. Inclosa la majoria de la premsa internacional, la qual cosa ens deixa cecs davant les atrocitats que es cometran a partir d'ara, tant per part dels talibans com dels seus possibles socis: senyors de la guerra que havien format part del govern de l'ocupació.

El projecte de «reconstrucció» de l'imperialisme a l'Afganistan es va basar només en entrenar i armar un exèrcit (amb una «inversió» de 88.000 milions de dòlars) sense tenir en compte ni la cultura, ni l'estructura social afganesa ni la formació d'un règim polític creïble als ulls de la població. El poder es va entregar a antics senyors de la guerra que havien comès tota mena de

i quan aquests van anunciar la retirada van quedar totalment venuts. Haurien pogut combatre les guerrilles de les diferents faccions talibanes, sí, però per fer-ho haurien necessitat algun motiu més poderós que defensar un règim corrupte venut a les forces ocupants estrangeres que no havia tret el país de la llista dels més pobres del planeta. La victòria dels talibans era només qüestió de temps.

Els grans beneficiats

Només hi ha dos grans guanyadors d'aquesta llarga guerra. El més evident és la indústria militar nord-americana i els seus generals: els cinc grans contractistes de defensa han multiplicat els seus beneficis

aquests 20 anys: Boeing (974,97%), Raytheon (331%), Lockheed Martin (1.235,60 %) General Dynamics (625,37%) , Northrop Grumman (1.196,14).

I això no és per casualitat. L'any 2000 l'economia dels Estats Units havia entrat en caiguda lliure, arrossegant la resta de les economies del planeta: el sector industrial havia entrat en recessió, l'atur havia pujat i el consum intern s'havia desplomat amb un fort endeutament d'empreses i famílies. Era la primera crisi de la globalització i aquest cop, a diferència de les altres crisis cícliques del capitalisme naixia

estat l'impuls d'estats més policials dins i fora dels EUA amb l'excusa de la lluita antiterrorista, que va suposar una retallada global de drets i l'impuls dels aparells de vigilància i control, que s'ha desenvolupat a escala planetària: la vella lògica de cedir drets i llibertats perquè estem en guerra contra un enemic que les amenaça va portar a la brutalitat de Guantánamo, que no era una presó a Cuba sinó una xarxa de presons arreu del món, o als sistemes de vigilància massiva de la població o a la màniga ampla per a les policies d'arreu del món.

I la

on Baixar al-Assad va promoure els moviments islamistes per derrotar la revolució popular que va esclatar el 2011. A partir d'aquí el panorama es complica: el salafisme jihadista és avui un moviment heterogeni, l'Estat Islàmic rivalitza amb Al-Qaida en els mètodes i els diferents grups locals es converteixen en franquícies que s'afilien a un o altre en funció de la projecció mundial que aconseguen, que té a veure sobretot amb la seva capacitat d'atemptar a Europa.

Però les raons del malestar continuen: les dictadures, el deteriorament de les condicions de vida, la falta de futur per als joves, la islamofòbia, o els greuges per la política d'occident creen el caldo de cultiu per a moviments fonamentalistes que prometen règims islàmics «purs» -el paradís a la terra- contra la discriminació els governs que actuen al dictat de l'imperialisme. I mentre persisteixin aquestes causes de fons i no es construeixin organitzacions capaces d'obrir una perspectiva internacional de classe, aquests moviments continuaran operant, amb sigles velles o noves.

Soldat alemany prop de Kunduz. Octubre 2009

del cor de l'imperi i adquiriria una dimensió global. Bush havia arribat a la Casa Blanca -en les polèmiques eleccions davant del seu rival demòcrata Al Gore, que les havia guanyat en el vot popular i que va perdre després d'un controvertit recompte a Florida- amb una recepta per sortir de la crisi: una enorme despesa en armament, inversions per abaratir l'energia impulsant els combustibles fòssils i les nuclears, i reduir els impostos als rics mentre es retallaven ajudes socials. El pla estava ja sobre la taula, i el clima generat pels atemptats de l'11-S van oferir el marc perfecte per aplicar-lo. La lògica de la guerra contra el terror va permetre continuar amb la mateixa comèdia fins l'extrem d'envair l'Iraq, dos anys més tard, amb el fals pretext que el règim de Saddam Hussein tenia armes de destrucció massiva.

L'altre gran guanyador ha

«guerra contra el terror»?

Després de la invasió nord-americana de l'Afganistan Al-Qaida va quedar pràcticament desarticulada, però dos anys després tot va canviar, quan els EUA van envair l'Iraq i l'organització va renéixer i va crear el nucli dur de la insurgència armada contra l'ocupant i es van reagrupar sota la branca iraquiana d'Al-Qaida. L'agressió imperialista només va servir per portar l'organització fundada per Bin Laden d'una posició perifèrica (l'Afganistan) a una molt més central al Pròxim Orient: a l'Iraq i a Síria. I va ser precisament a l'Iraq on l'abril de 2010, Abu Bakr al-Baghdadi, un imam de Samarra, envoltat d'antics oficials baasistes, va trencar amb Al-Qaida, a qui considerava una organització massa tova amb els infidels occidentals, per fundar el Daeix (acrònim àrab d'Estat Islàmic). Poc després la nova organització es faria forta a Síria,

Si el motor de la invasió de l'Afganistan va estar directament lligat a l'aplicació dels plans econòmics de Bush per sortir de la crisi del 2000, el resultat és que no només han fracassat els plans d'intervenció sinó que la crisi econòmica s'aprofundeix, primer amb la del 2009 i ara agreujada amb la pandèmia. Més crisi econòmica i menys capacitat del gendarme per imposar l'ordre que permeti descarregar la crisi sobre la classe obrera mundial i els pobles. Certament que altres faccions de la burgesia mundial busquen imposar aquest ordre en el seu benefici, sovint sota formes més reaccionàries, però el desordre global és avui molt més profund. Els pobles i la classe obrera no deixaran de lluitar, com ho ha fet recentment a Colòmbia, Xile, Algèria o el Líban.

1979-1988. Deu anys d'invasió soviètica

El "Vietnam soviètic"

Coincidint amb la invasió soviètica, dos corrents trotskistes havien establert un **Comitè Paritari per la reorganització (reconstrucció) de la Quarta Internacional**, que és part de la història de Lluita Internacionalista. Extraïem de la resolució adoptada el febrer 1980, les posicions respecte a la invasió:

«IV. D'acord amb l'anàlisi i l'orientació de la resolució sobre la intervenció a l'Afganistan aprovada el gener passat, el Comitè Paritari declara que s'ha de:

-Repudiar de la manera més enèrgica la intervenció de l'exèrcit de la burocràcia soviètica a l'Afganistan, el paper contrarevolucionari de l'estalinisme i del seu braç armat davant les masses treballadores de l'Afganistan i de tot el món;

-Alertar a les masses treballadores del món que aquest acte criminal de la burocràcia estalinista pot ser aprofitat per l'imperialisme ianqui per intervenir a l'Iran o en un altre país de la regió o del món;

-Denunciar els règims burgesos «islàmics» que utilitzen el pretext de la intervenció per enfortir els seus llaços amb l'imperialisme, constituint amb aquest un front únic contrarevolucionari;

-Denunciar l'ofensiva de l'imperialisme i de Carter contra l'estat obrer. No al boicot als jocs olímpics. No al boicot del comerç de cereals. Fora l'imperialisme d'Orient Mitjà;

-Aixecar contra l'imperialisme, contra la burocràcia soviètica i contra els règims burgesos «islàmics», les consignes de mobilització i organització de les masses:

-Per l'enderrocament dels règims burgesos d'Orient Mitjà.

-Per l'autodeterminació nacional dels pobles de la regió, inclosos els que formen part de la URSS,

-Per la seva organització en

una Federació d'Estats Socialistes d'Orient Mitjà.

Assenyalar que només aquestes consignes permeten la mobilització permanent de les masses, dirigides per partits marxistes revolucionaris internacionalistes, és a dir, trotskistes, seccions de la Quarta Internacional. El Comitè Paritari defineix la seva orientació d'acord amb els criteris de la lluita de classes i no els reemplaça pels enfrontaments entre «blocs» o «camps». No li reconeix cap paper progressiu a la invasió soviètica.

Per acabar, es plantegen dos problemes importants:

a) Per què el Comitè Paritari (CP), que condemna la intervenció de les tropes soviètiques a l'Afganistan, no exigeix la retirada immediata de les tropes? (...) no crida a una retirada de les tropes soviètiques perquè, en la situació actual, en què els efectes desastrosos de la política de la burocràcia del Kremlin s'han concretat, (...) podrien crear una situació (...) que permeti a l'imperialisme reforçar la seva pressió en tots els plànols en la seva lluita contra la classe obrera a l'URSS.

(...) El CP afirma: la mobilització conjunta de les masses treballadores afganeses, iranianes i soviètiques, així com de les nacionalitats oprimides, no de la burocràcia, li donarà el cop mortal a l'imperialisme i a les forces de la reacció a la regió i al món sencer. Per això diem: la burocràcia afirma que l'exèrcit soviètic va entrar a l'Afganistan per defensar les masses contra l'imperialisme i ajudar-les a lluitar contra els feudals. Nosaltres sabem que és fals, que la burocràcia sempre ha estat en contra d'una autèntica reforma agrària a l'Afganistan, que tota la política del govern de Kernal consisteix en la crida a la «unitat nacional» amb els feudals i els grans propietaris. Però diem: si la burocràcia diu la veritat aquesta vegada, per què no deixa les seves armes a les masses afganeses? De la mateixa manera que les masses xineses, vietnamites o cubanes, no necessitaria tropes d'ocupació per expropiar la propietat feudal o capitalista.

b) L'ocupació prolongada de l'Afganistan per les tropes soviètiques, tropes d'un estat obrer, pot obligar a la burocràcia, com va passar en els països ocupats per l'URSS a partir de la Segona Guerra Mundial, a prendre mesures tendents a ex-

propiar a la burgesia afganesa. En aquest cas -totalment hipotètic ja que la burocràcia tracta de trobar una sortida negociada amb l'imperialisme- donaríem suport incondicionalment, independentment dels mètodes de la burocràcia, a unes mesures que en última instància només serien la

concreció de les mobilitzacions de les masses de la regió. D'altra banda, la realització d'aquesta possibilitat teòrica no qüestionaria la nostra avaluació de la política de la burocràcia ni del seu caràcter contrarevolucionari general.

Febrer 1980

Resolució sobre l'Afganistan
Correspondència
Internacional, núm. 2, abril
1980
Comitè Paritari per la
Reorganització
(reconstrucció) de la Quarta
Internacional

Afganistan, «cementiri d'imperis.»

Imperi Britànic: tres invasions

1838-1842. **1a Guerra Anglo-Afganesa:** britànics ocupen Kabul: 16.000 efectius de l'exèrcit més poderós, destruït per tribus mal armades. Un supervivent.

1878-1880. **2a Guerra Anglo-Afganesa:** Afganistan protectorat britànic, però governat a través d'un emir i després de retirar les seves tropes.

1919-1921. **3a Guerra:** emir declara independència reconeguda després de 4 mesos de lluita.

Afganistan independent

1926-1929. Emir Amunallah Khan: **reformes socioeconòmiques i retirada del burca.** No van ser ben rebudes. Amanullah abdica i fuig del país.

1933. Zahir Shah rei: quatre dècades d'aparent estabilitat.

1947. Neix Pakistan

1953-1963. General Mohammed Daud, cosí del rei Shah, prosoviètic i primer ministre, acorda amb Kurshchev per ajuda econòmica i militar d'URSS. Daud **aboleix purdah**, (aïllament dones de vida pública): dona universitat i treball. Daud obligat a dimitir el 1963.

1973-1978. Daud torna amb **cop d'estat**, i intenta **liberalització econòmica**. Repressió i assassinat dirigent PCA: mobilitzacions 10.000 persones.

Sorgeixen mujahidins, facció polític-militar islamista radical, finançada i assistida per CIA i Regne Unit, contra Daud i comunistes.

Entre 1956 i 1979, **creixement econòmic** amb plans quinquennals i ajuda URSS i EUA: carreteres, preses, centrals elèctriques, fàbriques, projectes de reg i educació. Als 70', redueix ajuda però manté amb venda **gas natural** a URSS.

El «Vietnam soviètic»

1979-1988. **Cop d'estat prosoviètic: República Democràtica d'Afganistan.** Executen a Daud i president Taraki, del PC Afganès.

Russos addueixen anar en suport del govern i despleguen fins a 150.000 efectius. Govern

dividit: assassinen Taraki, puja Karmal, també del PCA. Oposició a soviètics genera revoltes. **Carter**, amb CIA, i suport britànic i xinès, **inicien Operació Cicló (1979)** amb *mujahidins* i més 30.000 mercenaris, amb Bin Laden des de 1984. **Reagan**, el 1982, els saluda com «**combatents de la llibertat**». Guerrilles en camp i tropes soviètiques en ciutats. L'URSS posa a Najibullah de president (1988).

1988. Gorbatxov, amb Perestroika i mobilitzacions, **signa retirada a Ginebra** amb els EUA, l'Afganistan i el Pakistan: 1,5 M morts i 5M refugiats.

Bin Laden crea Al-Qaida, per a la «guerra santa» contra soviètics primer i els EUA després per una «nació pura governada per l'Islam».

Guerra civil i primer govern talibà

1992-1996. Najibullah enderrocat: guerra civil. *Mujahidins* -amb suport **Bush pare**- es fracturen i, finançats per Aràbia Saudita, **neixen els talibans**, que «*prometen pau*».

1996. **Talibans prenen Kabul. Interpretació dura de sharia**, brutal amb dones. Sequera obliga a fugir a més de 1M de civils. Najibullah executat. Segueix guerra civil.

1998-2001. Al-Qaida ataca ambaixades EUA a l'Àfrica. Resposta de Clinton - dient és «*autodefensa*»-: míssils contra bases Bin Laden a l'Afganistan. ONU sanciona.

11/09/01. Atac torres bessones: 3.000 morts.

Invasió EUA i OTAN

7/10/2001. **Bush** declara «*guerra al terror*». Exèrcit EUA, amb britànics, inicia «**Operació Llibertat Duradora**». Bombardeja país i delega combat terrestre, amb acords amb «*senyors de guerra*», a *mujahidins* que armen i financen. **El règim talibà s'enfonsa.** Xocs entre *mujahidins* i Al-Qaida: Bin Laden marxa al Pakistan.

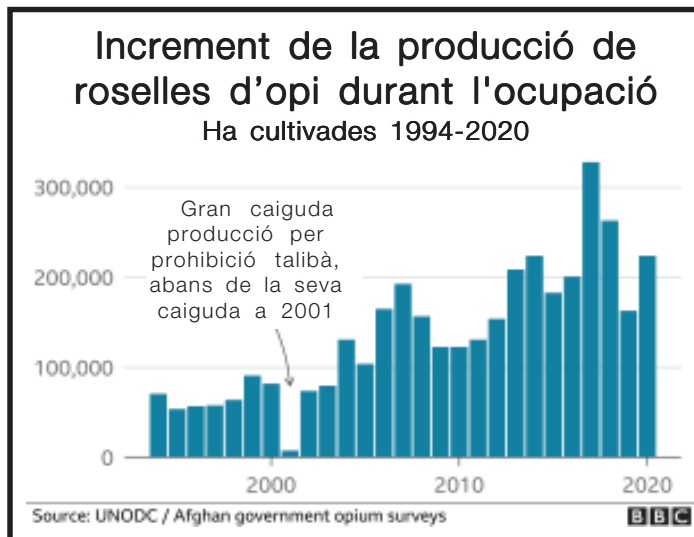
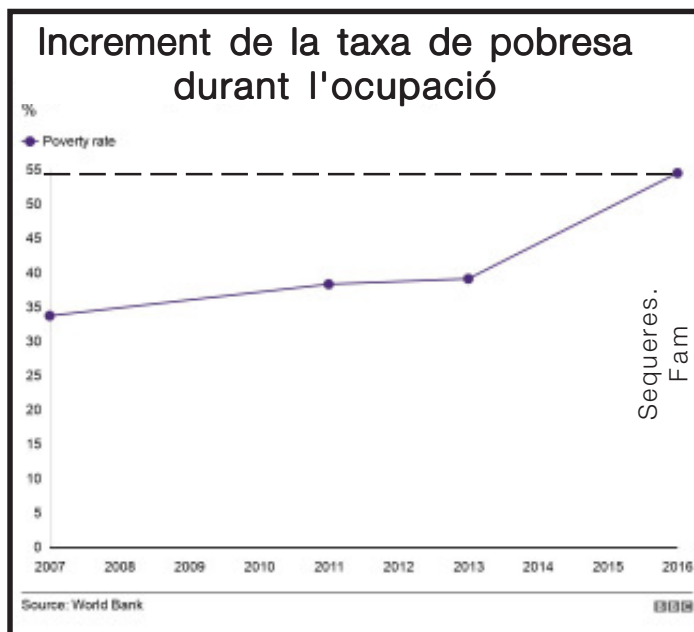
Conferència de Bonn: govern interí, EUA accepta que *mujahidins* en formin part.

2002-2006. **Arriba OTAN**, inclosa Espanya (només s'estenen per tot el país al 2006, quan talibans ja estan reorganitzats). *Loya Jirga*

-gran consell tribal-, tria president interí a Karzai, recolzat pels EUA. Nova constitució i Parlament, eleccions i Karzai president (2004). Tornen «senyors guerra» i corrupció. Atacs suïcides talibans contra tropes internacionals (2006).

2009. **Obama i aliats envien més militars: fins a 150.000** i afirmen que retirada serà el 2011. A partir del 2010, amb DynCorp International, s'externalitza invasió en empreses. Eleccions amb acusacions de frau reelegixen Karzai.
2011. **Bin Laden és assassinat al Pakistan.** Aliats pressionen per retirada.
- 2012-2013. Temptatives fracassades de pau. Exèrcit afganès assumeix operacions militars d'OTAN. Obama retarda retirada a 2016.
2014. Ghani president entre sospites de frau i amb acord de poder compartit amb Abdullah que evita disturbis. **Retirada tropes internacionals:** queden 15.000 ianquis. Talibans avancen al camp.
2015. **Estat Islàmic sorgeix** a l'est de l'Afganistan i captura franja talibà. Obama retarda retirada. Negociacions, però talibans afirmen que no deixaran lluita fins que se'n vagin tropes.
- 2015-2017. Talibans avancen i disputen un terç de país. **Trump manté tropes** per evitar, diu, «un buit per a terroristes» i llança la mortífera «mare de totes les bombes».
2020. **Trump acorda pau amb talibans** a Doha: retira da 1/05/2021, posar fi a sancions i llibertat 5.000 presos, a canvi d'evitar que l'Afganistan sigui base per a terroristes i obrin negociacions amb govern afganès -que ni està-.
2021. Joe **Biden** retarda la retirada fins al 11/09/2021.
- 05/2021 Inici ofensiva talibà.
- 15/08/2021. Els talibans controlen Kabul sense resistència. EUA evacua l'ambaixada i només controla aeroport en caòtica retirada. Atemptats atribuïts a Estat Islàmic K.
- 30/08/2021. Sortida últim soldat EUA

Algunes dades

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI